

۵۳۶۴۲

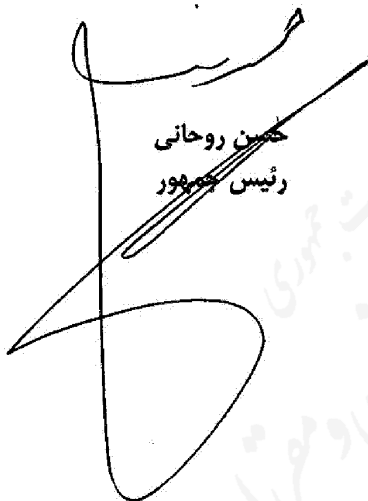
۱۳۹۷ / ۴ / ۲۸



« بسمه تعالی »

وزارت امور خارجه

در اجرای اصل یکصد و بیست و سوم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران به پیوست « قانون الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران به پیمان مودت و همکاری در جنوب شرقی آسیا » که در جلسه علنی روز سه شنبه مورخ بیست و دوم خرداد ماه یکهزار و سیصد و نود و هفت مجلس شورای اسلامی تصویب و در تاریخ ۱۳۹۷/۴/۱۶ از سوی مجمع تشخیص مصلحت نظام موافق با مصلحت نظام تشخیص داده شد و طی نامه شماره ۲۳۳/۳۲۰۶۳ مورخ ۱۳۹۷/۴/۲۵ مجلس شورای اسلامی واصل گردیده، جهت اجرا ابلاغ می گردد.



حسین روحانی
رئیس جمهور

رونوشت:

دکتر مقام معظم رهبری - دفتر رئیس جمهور - دفتر ریاست قوه قضائیه - دفتر ریاست مجلس شورای اسلامی - دبیرخانه مجمع تشخیص مصلحت نظام - دبیرخانه شورای نگهبان - دفتر معاون اول رئیس جمهور - معاونت امور مجلس رئیس جمهور - معاونت حقوقی رئیس جمهور - وزارت امور اقتصادی و دارایی - سازمان برنامه و بودجه کشور - دیوان محاسبات کشور - دفتر هیات دولت - دبیرخانه شورای اطلاع رسانی دولت - امور توافقات بین المللی - معاونت امور تقنینی معاونت امور مجلس - معاونت قوانین مجلس شورای اسلامی - معاونت ارتباطات و اطلاع رسانی دفتر رئیس جمهور - اداره کل پیگیری طرح ها و لوایح - اداره کل اسناد و تنقیح قوانین مجلس شورای اسلامی - اداره کل تدوین قوانین مجلس شورای اسلامی - معاونت تدوین، تنقیح و انتشار قوانین و مقررات نهاد ریاست جمهوری - سامانه ملی قوانین و مقررات جمهوری اسلامی ایران - روزنامه رسمی جمهوری اسلامی ایران (جهت درج در روزنامه) ۱۳۹۷/۴/۲۵

حضرت حجت الاسلام والمسلمین جناب آقای دکتر حسن روحانی
رئیس محترم جمهوری اسلامی ایران

عطف به نامه شماره ۴۸۸۸۳/۱۲۹۸۹۴ مورخ ۱۳۹۵/۱۰/۱۹ در اجرای
اصل یکصد و بیست و سوم (۱۲۳) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران قانون
الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران به پیمان مودت و همکاری در جنوب شرقی آسیا
مصوب جلسه علنی روز سه شنبه مورخ ۱۳۹۷/۳/۲۲ مجلس که با عنوان لایحه
به مجلس شورای اسلامی تقدیم و مطابق اصل یکصد و دوازدهم (۱۱۲) قانون
اساسی جمهوری اسلامی ایران از سوی مجمع محترم تشخیص مصلحت نظام
موافق با مصلحت نظام تشخیص داده شده است، به پیوست ابلاغ می شود.

علی لاریجانی

قانون الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران به پیمان مودت و همکاری در جنوب شرقی آسیا

ماده واحده- به دولت جمهوری اسلامی ایران اجازه داده می شود به پیمان مودت و همکاری در جنوب شرقی آسیا مورخ ۱۹۷۶/۲/۲۴ (۱۳۵۴/۱۲/۵) به گونه اصلاح شده توسط تشریفات (پروتکل های) مورخ ۱۹۸۸/۱۲/۱۵ (۱۳۶۶/۹/۲۴)، ۱۹۸۸/۷/۲۵ (۱۳۷۷/۵/۳) و ۲۰۱۰/۷/۲۳ (۱۳۸۹/۵/۱) به شرح پیوست مشتمل بر بیست ماده ملحق شود و اسناد الحاق را نزد امین اسناد پیمان تودیع نماید.

تبصره ۱- در اجرای این پیمان رعایت اصول هفتاد و هفتم (۷۷) و یکصد و سی و نهم (۱۳۹) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران الزامی است.
تبصره ۲- در اجرای این پیمان دولت جمهوری اسلامی ایران موظف به رعایت موازین شرع و مصالح مسلمانان از جمله در نظر گرفتن شرایط فرهنگی، اجتماعی و نحوه رفتار کشورهای متعاقد با مسلمانان است.

باسمه تعالی

پیمان مودت و همکاری در جنوب شرقی آسیا

مورخ ۱۹۷۶/۲/۲۴ (۱۳۵۴/۱۲/۵) به گونه اصلاح شده توسط تشریفات (پروتکل های) ۱۹۸۷/۱۲/۱۵ (۱۳۶۶/۹/۲۴)، ۱۹۹۸/۷/۲۵ (۱۳۷۷/۵/۳) و ۲۰۱۰/۷/۲۳ (۱۳۸۹/۵/۱)

طرفهای عالی متعاقد:

با آگاهی از ارتباطات موجود تاریخی، جغرافیایی و فرهنگی که منتهای آنها را به هم پیوند داده است؛
با علاقه به ترغیب صلح و ثبات منطقه ای از طریق احترام به عدالت و قاعده یا قانون و ارتقای انعطاف پذیری منطقه ای در روابط خود،

با تمایل به ارتقای صلح، دوستی و همکاری متقابل در موضوعاتی که جنوب شرقی آسیا را تحت تأثیر قرار می‌دهند مطابق روح و اصول منشور ملل متحد، اصول ده‌گانه مصوب کنفرانس آسیایی-آفریقایی در باندونگ مورخ ۲۵ آوریل ۱۹۵۵ (۱۳۳۴/۲/۴)، اعلامیه اتحادیه ملل جنوب شرقی آسیا امضاء شده در بانکوک مورخ ۸ اوت ۱۹۶۷ (۱۳۴۶/۵/۱۷) و اعلامیه امضاء شده در کوالالمپور مورخ ۲۷ نوامبر ۱۹۷۱ (۱۳۵۰/۹/۶)؛

با اعتقاد به این که حل و فصل اختلافات یا مناقشات بین کشورهای آنها باید از طریق تشریفات منطقی، مؤثر و به اندازه کافی منعطف و چشم‌پوشی از نقطه‌نظرهای منفی که ممکن است همکاری‌ها را به مخاطره بیندازد یا مانع آن شود؛ با اعتقاد به نیاز به همکاری تمامی ملل دوستدار صلح هم در خارج و هم داخل جنوب شرقی آسیا در پیشبرد صلح، ثبات و هماهنگی جهانی؛ با انعقاد پیمان مودت و همکاری به شرح زیر موافقت می‌کنند:

فصل ۱- هدف و اصول

ماده ۱- هدف این پیمان، ترغیب صلح جاودان، مودت همیشگی و همکاری بین ملتها جهت کمک به قدرت، همبستگی و روابط نزدیک‌تر آنها می‌باشد.

ماده ۲- طرفهای عالی متعاقد، روابط خود با یکدیگر را طبق اصول بنیادین زیر تنظیم خواهند نمود:

الف- احترام متقابل به استقلال، حاکمیت، برابری، همگرایی سرزمینی و هویت ملی تمامی ملل؛

ب- حق هر کشور برای مدیریت امور خود رها از زورگویی، براندازی یا مداخله خارجی؛

پ- عدم مداخله در امور داخلی یکدیگر؛

ت- حل و فصل اختلافات یا مناقشات از راههای صلح‌آمیز؛

ث- دوری جستن از تهدید یا استفاده از زور؛
ج- همکاری مؤثر بین خود.

فصل ۲- مودت

ماده ۳- در راستای هدف این پیمان، طرفهای عالی متعاقد تلاش خواهند کرد روابط دوستانه سنتی، فرهنگی و تاریخی، حسن همجواری و همکاری را که پیونددهنده آنها به همدیگر است توسعه دهند و تقویت نمایند و با حسن نیت تعهدات خود به موجب این پیمان را انجام دهند. طرفهای عالی متعاقد برای ترغیب درک صمیمانه تر بین خود، ارتباط و تعامل بین مردم خویش را تسهیل و تشویق خواهند نمود.

فصل ۳- همکاری

ماده ۴- طرفهای عالی متعاقد همکاری فعال را در زمینه‌های اقتصادی، اجتماعی، فنی، علمی و اداری و نیز در موضوع‌های مربوط به آرزوها و آرمانهای مشترک صلح و ثبات بین‌المللی در منطقه و تمامی موضوع‌های دیگر مورد علاقه مشترک ترغیب خواهند کرد.

ماده ۵- طرفهای عالی متعاقد به موجب ماده (۴)، نهایت تلاش خود را در سطح چندجانبه و نیز دوجانبه بر اساس اصل برابری، عدم تبعیض و منافع متقابل به عمل خواهند آورد.

ماده ۶- طرفهای عالی متعاقد برای تسریع در رشد اقتصادی در منطقه به منظور تقویت بنیادی برای جامعه ملتهای موفق و صلح‌جو در جنوب شرقی آسیا همکاری خواهند کرد. بدین منظور آنها استفاده بیشتر از کشاورزی و صنعت خود، افزایش تجارت و توسعه زیرساختهای اقتصادی خویش برای منافع متقابل مردم خویش را ترغیب خواهند کرد. در این رابطه آنها به

جستجوی تمامی راهها برای همکاری نزدیک و مفید با سایر کشورها و نیز سازمانهای منطقه‌ای و بین‌المللی خارج از منطقه ادامه خواهند داد.

ماده ۷- طرفهای عالی متعاقد برای نیل به عدالت اجتماعی و بهبود استانداردهای زندگی مردم منطقه همکاری اقتصادی را تشدید خواهند نمود. بدین منظور آنها راهبردهای منطقه‌ای مقتضی را جهت توسعه اقتصادی و کمک متقابل تصویب خواهند نمود.

ماده ۸- طرفهای عالی متعاقد نهایت تلاش خود را برای نیل به نزدیک‌ترین همکاری در گسترده‌ترین مقیاس به عمل خواهند آورد و همدیگر را در قالب تسهیلات آموزشی و تحقیقاتی در زمینه‌های اجتماعی، فرهنگی، فنی، علمی و اداری یاری خواهند نمود.

ماده ۹- طرفهای عالی متعاقد تلاش خواهند کرد همکاری جهت ارتقای عوامل صلح، هماهنگی و ثبات در منطقه را تحکیم بخشند. بدین منظور طرفهای عالی متعاقد تماس‌ها و مشورت‌های منظم را با یکدیگر از نظر هماهنگی دیدگاهها، اقدامات و سیاست‌های خود در خصوص موضوعات منطقه‌ای و بین‌المللی حفظ خواهند کرد.

ماده ۱۰- هر طرف عالی متعاقد به هیچ وجه یا شکلی در هر اقدامی شرکت نخواهد کرد که موجب تهدید ثبات سیاسی و اقتصادی، حاکمیت یا یکپارچگی سرزمینی طرف عالی متعاقد دیگر گردد.

ماده ۱۱- طرفهای عالی متعاقد تلاش خواهند کرد انعطاف‌پذیری ملی مربوط خود در زمینه‌های سیاسی، اقتصادی، فرهنگی - اجتماعی و نیز امنیتی در راستای آرزوها و آرمان‌های مربوط خود را فارغ از مداخله خارجی و نیز اقدامات برهم‌زننده داخلی به‌منظور حفظ هویت ملی مربوط خود، تحکیم بخشند.

ماده ۱۲- طرفهای عالی متعاقد در تلاشهای خود جهت نیل به امنیت و رفاه منطقه‌ای تلاش خواهند نمود در همه زمینه‌ها برای ترغیب انعطاف‌پذیری

منطقه‌ای بر پایه اصول اعتماد به نفس، خودانگیزی، احترام متقابل، همکاری و همبستگی که بنیان جامعه ملت‌های قوی و کارآمد در جنوب شرقی آسیا را تشکیل می‌دهد، همکاری نمایند.

فصل ۴ - حل و فصل اختلافات حوزه اقیانوس آرام

ماده ۱۳- طرف‌های عالی متعاقد عزم و حسن نیت دارند تا از بروز اختلاف‌ها جلوگیری نمایند. چنانچه اختلافاتی در مورد موضوعاتی بروز نماید که به‌طور مستقیم بر آنها تأثیر می‌گذارد، به ویژه اختلاف‌هایی که ممکن است مخل صلح و هماهنگی منطقه‌ای باشد، طرف‌ها از تهدید یا استفاده از زور اجتناب خواهند نمود و همیشه اختلاف‌های مزبور را میان خود از طریق مذاکرات دوستانه حل و فصل خواهند نمود.

ماده ۱۴- طرف‌های عالی متعاقد جهت حل و فصل اختلاف‌ها از طریق فرآیندهای منطقه‌ای «شورای عالی» متشکل از نماینده هر طرف عالی متعاقد در سطح وزیر را به‌عنوان رکن دائمی جهت شناسایی اختلاف‌ها یا موقعیت‌هایی که ممکن است مخل صلح و هماهنگی منطقه‌ای شود، تشکیل خواهند داد.

با این حال این ماده در مورد هر طرف عالی متعاقد خارج از جنوب شرقی آسیا تنها در صورتی اعمال خواهد شد که آن طرف عالی متعاقد به‌طور مستقیم در اختلافی که قرار است از طریق فرآیند منطقه‌ای حل و فصل شود، درگیر باشد.

ماده ۱۵- در مواردی که راه‌حلی از طریق مذاکرات مستقیم میسر نگردد، شورای عالی، وجود اختلاف یا موقعیت را شناسایی و به طرف‌های اختلاف ابزارهای مناسب حل و فصل مانند مساعی جمیله، میانجی‌گری، تحقیق یا مصالحه را توصیه خواهد نمود. در هر حال شورای عالی می‌تواند مساعی جمیله خود را عرضه نماید یا با توافق طرف‌های اختلاف، کارگروه میانجی‌گری،

تحقیق یا مصالحه را تشکیل دهد. شورای عالی در صورت لزوم اقدامات مقتضی را جهت ممانعت از بدتر شدن اختلاف با موقعیت توصیه خواهد نمود.

ماده ۱۶- مفاد پیشین این فصل، جز در صورتی که تمامی طرفهای اختلاف با اعمال آن در مورد اختلاف مزبور موافقت نمایند، اعمال نخواهد شد. با این حال این موضوع مانع از آن نخواهد شد که طرفهای عالی متعاقد دیگری که طرف اختلاف نیستند، تمامی راه‌حل‌های احتمالی را برای حل و فصل اختلاف مزبور، پیشنهاد نمایند. طرفهای اختلاف باید نسبت به پیشنهادهای کمک مزبور علاقه نشان دهند.

ماده ۱۷- هیچ چیز در این پیمان مانع توسل به روشهای حل و فصل اختلاف صلح‌آمیز مندرج در بند (۱) ماده (۳۳) منشور ملل متحد نخواهد شد. طرفهای عالی متعاقد که طرف اختلاف هستند باید قبل از توسل به سایر تشریفات پیش‌بینی شده در منشور ملل متحد تشویق شوند که ابتکاراتی را برای حل و فصل آن از طریق مذاکرات دوستانه به کار گیرند.

فصل ۵- مقررات کلی

ماده ۱۸- این پیمان توسط جمهوری اندونزی، مالزی، جمهوری فیلیپین، جمهوری سنگاپور و پادشاهی تایلند امضاء و طبق تشریفات قانون اساسی هر کشور امضاءکننده تصویب خواهد شد.

این پیمان برای الحاق سایر کشورها در جنوب شرقی آسیا باز خواهد بود. این پیمان برای الحاق کشورهای خارج از جنوب شرقی آسیا و سازمان‌های منطقه‌ای که اعضای آنها صرفاً کشورهای حاکم هستند منوط به رضایت تمامی کشورها در جنوب شرقی آسیا یعنی برونی دارالسلام، پادشاهی کامبوج، جمهوری اندونزی، جمهوری دموکراتیک خلق لائو، مالزی، اتحادیه

میانمار، جمهوری فیلیپین، جمهوری سنگاپور، پادشاهی تایلند و جمهوری
سوسیالیستی ویتنام باز خواهد بود.

ماده ۱۹- این پیمان در تاریخ تودیع پنجمین سند تصویب دولتهای
امضاءکننده که امین اسناد این پیمان و سندهای تنفیذ یا الحاق را تعیین کرده‌اند،
لازم‌الاجراء خواهد شد.

ماده ۲۰- این پیمان به زبانهای رسمی طرفهای عالی متعاقد تنظیم شده
است که همه آنها از اعتبار یکسان برخوردار می‌باشند. ترجمه مشترک مورد
توافق متون، به زبان انگلیسی تنظیم خواهد شد. هرگونه اختلاف در تفسیر متن
مشترک از طریق مذاکره حل و فصل خواهد شد.

در تأیید مراتب فوق، طرفهای عالی متعاقد این پیمان را امضاء و آن را
ممهور کرده‌اند.

این پیمان در دنپاسار بالی در بیست و چهارم فوریه یک هزار و نهصد و
هفتاد و شش (۱۳۵۴/۱۲/۵) تنظیم گردید.

قانون فوق مشتمل بر ماده‌واحد و دو تبصره منضم به متن پیمان مودت
و همکاری شامل مقدمه و بیست ماده در جلسه علنی روز سه‌شنبه مورخ بیست
و دوم خردادماه یکهزار و سیصد و نود و هفت مجلس شورای اسلامی تصویب
و در تاریخ ۱۳۹۷/۴/۱۶ از سوی مجمع تشخیص مصلحت نظام موافق با
مصلحت نظام تشخیص داده شد.

علی لاریجانی